

Tâm Sự Gởi Về Đâu?

Tôi đến với Trường Sơn như Phụ Huynh của một Junior Girl Scout! Từ đó đến nay đã gần 10 năm! Trải qua bao nhiêu thăng trầm, buồn vui tôi vẫn còn ở đây mặc dù khi xin phép được làm Trưởng tôi đã thú nhận mục đích của tôi là vì con và ham vui!!?? Nay con đã lớn, tâm trạng tôi cũng không còn hứng thú, vui vẻ như xưa nữa; cơ sao tôi vẫn còn tiếp tục ở đây?

Còn nhớ khi mới vào đoàn, đến dự một buổi lễ Eagle hay Gold Award, hoặc bất cứ một sinh hoạt nào của Liên Đoàn, tôi đều cảm thấy ấm lòng trong cảnh một đại gia đình chung vai gánh vác. Mọi người làm việc hài hòa, vui vẻ.

Tôi vô cùng thán phục nhìn các Trưởng Nữ. Trưởng Liên Hương duyên dáng trong vai trò MC bằng cả tiếng Việt lẫn tiếng Anh. Trưởng Hồng Bích ngoài tài khéo léo chỉ huy trang hoàng hội trường, hình như Trưởng còn quen biết hết tất cả mọi người, nên rất xuất sắc trong chức vụ tiếp tân. Trưởng Hội An và Trưởng Phương Anh tuy tuổi trẻ nhưng tài tháo vát không kém ai, sẵn sàng đối phó mọi khó khăn, giải quyết mọi trở ngại! Ngoài ra, còn một anh thư khác không kém phần sáng chói. Đặc biệt người này như hoa lác giữa rừng con trai! Đó là Trưởng Phong Nhã, oai vệ như một Nữ tướng chỉ huy nhóm Thiếu Nam! Tôi tự hỏi mình làm được gì bên cạnh những con người tài hoa này??!! Đồng

thời cũng cảm thấy hãnh diện có cơ hội gần gũi để may rạ... học hỏi được gì chăng?

Thật sự mà nói, tôi đã học hỏi thật nhiều từ những người phụ nữ đặc biệt này. Họ đều có chung một điểm là ngoài những lúc quán xuyến tề gia, đã say mê cống hiến đời mình cho lý tưởng phục vụ xã hội, trong đó tuổi trẻ là mục tiêu chọn lựa; và Hương Đạo đúng là môi trường thích hợp để họ hoạt động. Ngoài ra, còn một yếu tố

khác không kém phần quan trọng là họ đều có những người bạn đời đồng tâm nhất trí, hết lòng hỗ trợ cho công việc “ăn cơm nhà, vác ngà voi” này. Họp Trưởng, họp nhóm, họp đoàn, dự các lớp huấn luyện, soạn thảo chương trình cho các em... đã nuốt mất hết bao nhiêu thì giờ khiến các chị nhiều lúc nói đùa là chắc sắp bị chồng bỏ tới nơi rồi! Nhưng trái lại, tôi thấy đây là những gia đình rất hạnh phúc và con cái đều thành công. Có lẽ vì ý thức được mình sẽ thường xuyên vắng mặt nơi tổ ấm nên các chị đã tranh thủ để chu

toàn bổn phận trước khi ra ngoài. Niềm vui giúp ích xã hội khiến các chị chu toàn được nhiều việc cùng một lúc. Vả lại, con cái đều đã bị lừa vô Hương Đạo hết rồi. Do đó, ông xã đi theo trong những kỳ cắm trại, họp mặt là chuyện hợp lý thôi! Và nếu không trực tiếp mặc áo Hương Đạo thì các ông cũng xắn tay áo nhảy vô tiếp tay, đóng góp khả năng chuyên môn trong những dịp lễ đặc biệt của Liên Đoàn.

Thông thường, ngành Nam của LD nào cũng rất mạnh, nhưng Trường Sơn đặc biệt có ngành Nữ vươn lên không kém. Đoàn Nữ của TS có đủ cấp bậc từ nhỏ đến lớn. Các Trưởng Nữ khá đông đủ. Tôi vẫn còn nhớ rõ hình ảnh một ngày Sinh Nhật Đoàn Nữ, những khuôn mặt rạng rỡ của các Trưởng Nữ cùng góp bàn tay đặt lên chiếc bánh Sinh Nhật giữa tiếng vỗ tay reo mừng của đoàn Nam: Các

Trưởng Phương Anh, Hội An, Xuân Hương, Xuân Hồng, Diệu Tâm, Liên Hương, Hồng Bích, Lan Trương vui vẻ bên nhau cùng lo cho các em gái. Chúng tôi còn được các Trưởng bên Nam nhường nhịn và tôn trọng ý kiến của mình.

Như đã nói, các Trưởng khích lệ tôi rất nhiều. Bản chất tôi vốn rụt rè, thêm vào giáo dục lễ thói xưa trong đó vai trò của người phụ nữ thường là khép nép, mờ nhạt không được đặt ngang hàng cùng nam giới. Khi sang đây, dù phụ nữ chúng tôi đã được mọi thứ quyền, nhưng tôi chưa quen xử dụng, nhất

là trước đám đông. Tôi đã học được từ các Trưởng trẻ như Phương Anh, Hội An là cứ mạnh dạn đứng ra lãnh nhận công tác, cho dù không thực hiện được hoàn hảo thì ít nhất cũng giữ lấy bài học cho lần sau. Nói ngắn gọn “làm lộn thì làm lại thôi”. Cứ rụt rè hoài chẳng làm được gì cả!

Trưởng Hồng Bích không bỏ lỡ cơ hội nào để giúp tôi tiếp xúc với thế giới bên ngoài và phát triển những khả năng mà chính tôi cũng không biết mình có?! Trưởng Liên Hương khuyến khích và luôn đứng sau lưng để tôi thêm tự tin mà thi hành chức vụ của tôi trong LĨ. Các Trưởng đều rộng rãi trong chuyện đóng góp không những công sức, thì giờ mà có khi cả tiền bạc. Trưởng Phong Nhã tuy thuộc ngành Nam nhưng chúng tôi cũng liên hệ mật thiết với nhau vì Thiếu Nữ chúng tôi hay đi cắm trại chung với Thiếu Nam. Các Trưởng bên đó luôn đặc biệt ưu đãi chúng tôi. Nhiều lúc, Trưởng Phong Nhã như đọc được ý nghĩ của tôi đã khéo léo mở đường cho tôi dễ ăn nói, hoặc biết tôi đang cần gì để làm giúp.

Tóm lại, cái gọi là “Trưởng Lan” phần lớn do những Trưởng nói trên đào luyện cho tôi! Tôi đã từng làm nào là Trại trưởng trại LĐ, Chair Event, Advisor, Leader, đi WoodBadge v.v.. Và tất cả đều có các Trưởng nói trên đứng phía sau hỗ trợ.

Kỷ niệm đáng ghi nhớ nhất là kỳ Trại Thăng Tiến VI tại Washington D.C. Lúc ấy tôi hãy còn đang lưỡng lự, nửa Trưởng, nửa Phụ Huynh. Trong suốt thời gian ở với LĐTTS, đó là một trong những lúc tôi cảm thấy vui vẻ, đầm ấm. Mọi người hào hứng đi họp, gặp

nhau để bàn thảo, chuẩn bị cho chuyến đi dự Trại Họp Bạn Quốc tế. Không chỉ các em mà cả Trưởng và Phụ Huynh đều hăm hở trước viễn ảnh được gặp nhiều bạn mới khắp năm châu, được viếng thăm thủ đô nước Mỹ. Chúng tôi chen vai sát cánh nhau để cùng lo việc chung cho LĨ. Thời ấy, đôi uyên ương Hùng & Hội An còn nhẹ gánh, chỉ mới có Bé Chuột nên cái gia đình nhỏ này có mặt trong hầu hết mọi sinh hoạt của LĐ. Bé Chuột được mọi người tranh nhau babysit để Bố Mẹ rảnh tay...lo cho đoàn.

Lên máy bay, chúng tôi chiếm gần một nửa chỗ ngồi, được phi hành đoàn đặc biệt chào đón và chúc mừng khi biết mục đích của đoàn. Chuyến đi này còn đánh dấu một tình bạn ngắn ngủi nhưng rất quý giá giữa Ái Trân và tôi (Không lâu sau đó, Ái Trân đã ra đi vì một chứng bệnh nan y). Trong nhà, các Trưởng đã ân cần, khi ra ngoài mọi người càng để tâm lo lắng cho nhau, nhường nhịn nhau nhiều hơn nữa. Các em và chúng tôi có những kỷ niệm khó quên trong trại. Chúng tôi nổi danh là “Hương Đạo Hoàng Gia” từ trong kỳ trại này vì các Trưởng thấy tội nghiệp các em đường xa nên không đem theo dụng cụ nấu ăn. Trưởng Hồng Bích đứng ra lo chu đáo việc đặt mua thức ăn và chỗ vào trại cho đoàn.

Đi trại mà thức ăn đặt từ nhà hàng đem vào chứ không nấu nướng như các đoàn khác! Tất cả các Trưởng đều rất cực trong chuyến đi này. Nhất là có một đêm trời mưa tầm tã, các Trưởng thức suốt đêm để dời lều, chuyển đồ cho các em tới chỗ khô ráo. Các em gái, trong đó có con gái tôi, bị dời

chỗ nhiều lần nhất! Vậy mà sáng ra các Trưởng vẫn tươi cười tiếp tục lo chuyện ăn uống cho các em, dẫn các em tham gia trò chơi lớn. Buổi lửa trại lớn, đoàn Thanh của Trưởng Sơn đã đoạt giải Văn Nghệ. Ngoài ra, có một chuyện hơi khác thường là các Trưởng Nữ đã kéo nhau đi cắt huy hiệu “Trưởng Sơn 680” của một nhân vật đã dám ngang nhiên mang nó mà không liên quan gì đến TS! Thấy chưa! Khi cần, các Trưởng Nữ TS cũng “tough” lắm!

Ngày rời trại, tôi hơi ngạc nhiên thấy các em, cả trai lẫn gái, khóc như mưa khi từ giã các bạn mới quen... mặc dù chỉ có mấy ngày!!! Nhưng rồi chừng mấy phút sau, khi đi thăm Smithsonian Museum thấy viên kim cương lớn nhất thế giới là lại quên ngay và lú lo trò chuyện trở lại. Buổi tối khi các cô vào khách sạn được cho ở chung một phòng thì các cô thức suốt đêm để nói chuyện! Sau chuyến đi này, khi trở về, tôi quyết định chính thức hành nghề... Trưởng của Cadette. Trưởng Hòa mừng quá, vì thoát nạn với các cô bé tuổi 13!

Kỷ niệm còn là những lần đi Trại Về Nguồn chỉ gồm các Trưởng. Mục đích là huấn luyện hay tu nghiệp cho các Trưởng nhưng thực sự vui chơi cho thoải mái để sau đó tiếp tục phục vụ các em. Lần nào dự trại này về cũng mỗi miệng vì cười quá nhiều. Các Trưởng trở lại làm đoàn sinh để cùng nhau thi đua, ôn lại chuyên môn, chia sẻ kinh nghiệm, cùng đóng kịch, hát hò với nhau, cởi mở tâm tình bên lửa trại để hiểu nhau thêm...

Có một kỳ Trại Liên Đoàn mà sau đó tôi đã bị mọi người chọc ghẹo luôn, cứ gặp mặt là hỏi:

- Trưởng Lan đi cầu chưa?

Không hiểu ai là người đầu tiên gợi ý méo mó này! Chỉ vì trong khi họp bàn kế hoạch cho trại, tôi đã lỡ đại đòi phải làm cầu cho các em bridging đi qua. Chỉ có vậy mà từ đó mọi người thi nhau phá :

- Tr. Lan đòi đi cầu!

- Phải làm cầu cho Tr. Lan đi!

- Thiếu cái cầu Tr. Lan không chịu.

Và khi lên trại, làm cầu xong cả đoàn ra đứng chờ ở đầu cầu và reo hò

- Mời Tr. Lan đi cầu trước để khai mạc...cầu!

Lúc tôi đặt chân lên chiếc cầu khỉ, lại có người cầm sẵn cuộn giấy vệ sinh đưa cho tôi và lịch sự mời tôi xử dụng...cầu!

Thêm vài chuyện lấm cấm, buồn cười khác là tôi bị lâm vào cảnh “râu ông này cắm cằm bà kia!” Một buổi sáng đang họp với các em, một anh Phụ Huynh tới hỏi tôi:

- Chị mới lấy chồng mà sao tôi không biết gì cả?

Các em gái, kể cả con gái tôi, đều lóng tai nghe!!! Tôi còn chưa biết nói gì thì ông ta kể thêm rằng hôm qua tôi gọi cho chị nhưng có ông nào trả lời, tôi hỏi thì xưng là “chồng của Lan”. Về sau, mới biết ông ta gọi nhầm một người khác trùng với tên tôi.

Chưa hết, lại có một Phụ Huynh mới, chắc được giới thiệu tới kiếm Trưởng quen nhưng chưa biết mặt. Xông lại hỏi tôi:

- Xin lỗi (có xin lỗi đàng hoàng mà vẫn bị lấm lỗi nặng) có phải chị là bà xã của anh Lương không? (Thôi chết, thế này là đụng tới chủ quyền của Trưởng Phong

Nhã rồi!!! Phải cải chính lập tức)!

- Thưa anh, tôi đã không có ông xã từ lâu lắm rồi! Anh đi lộn địa chỉ, xin anh quá bộ qua khu vực Thiếu Nam hỏi thăm...

Tội nghiệp Jose của chị Phong Nhã khi nghe chuyện lại mắc cỡ... đỏ mặt!!! Ai biểu không chỉ dẫn người quen cho căn kè về dung nhan bà xã của mình!

Tuy nhiên, niềm hạnh phúc nhất của tôi là khi các em hoàn thành đẳng cấp của ngành là Silver Award. Rồi tôi cũng buồn khi các em từ giã lên ngành cao hơn. Nhưng cũng chưa buồn bằng lúc xảy ra chuyện chia đoàn. Trường Sơn là một trong những LD lớn và lâu đời ở miền Nam California. Cũng như các đoàn khác, khi phát triển đông người khó tránh khỏi có nhiều vấn đề phức tạp xảy ra. Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng cuối cùng cũng không tránh khỏi cảnh chia cắt vì những mâu thuẫn đã tích lũy lâu ngày khó lòng giải quyết.

Tuy tôi chỉ gia nhập đoàn không lâu trước khi xảy ra sự chia cắt nhưng việc này đã khiến tôi đau lòng chẳng khác nào bị mất đi một phần thân thể của mình! Thôi hết rồi những ngày cùng cắm trại, những đêm quây quần bên lửa trại, những sáng thứ Bảy gặp nhau dưới cột cờ, tuy mỗi ngành một góc nhưng vẫn biết có nhau đâu đó! Những dịp vui buồn của gia đình đến với nhau để cùng chia sẻ! Rồi những lần đi ra ngoài công tác như phục vụ cho Hội Khuyết Tật, Phát Quà Trung Thu, Quà Giáng Sinh. Cả những tối đi nhảy đầm gây quỹ, lôi nhau ra để cùng... lác!!!

Tôi bất lực, không muốn nhìn cảnh chia ly trước mắt chỉ muốn trốn lánh chỗ khác. Nhưng rồi phải

đối diện sự thật khi đọc email của Trưởng Minh ngày thứ Bảy. Trưởng Minh gửi lúc 5 giờ sáng. Chắc thao thức không ngủ được chăng? Đến ngày thứ Hai email của Trưởng Phong Nhã đã biến việc này thành sự thật với sự khai sinh của Liên Đoàn Văn Lang.

Vài tháng sau, lại tới phiên Đoàn Thanh cũng dứt áo ra đi để trở thành Thanh Đoàn Bạch Đằng Giang! LDTS giống như một người vừa bị chấn thương mạch máu não lại vừa bị xuất huyết không cầm được! Mọi sinh hoạt gần như kiệt quệ! Kẽ ra đi ngậm ngùi, người ở lại ngơ ngác! Tất cả đều cảm thấy bị tổn thương! Tội nghiệp nhất là các em! Đã cùng nhau bao nhiêu năm lớn lên trong vòng tay của TS nay bỗng đứng bị dứt ra một cách tức tưởi khiến các em hoang mang, oán trách người lớn sao để xảy ra cảnh chia xa với bạn bè như thế!

Trong thời gian này, tôi chỉ biết than thở cùng Trưởng Hùng Phan và Trưởng Phương Anh, cùng tâm trạng như tôi, là những người có liên hệ nhiều nhất với những kẻ ra đi... Vẫn biết chuyện đời có hợp, có tan nhưng sao vẫn cứ xót xa! Tôi muốn dứt bỏ HẾT để khỏi phải chứng kiến cảnh đau lòng này. Phương Anh cũng như tôi, tuy xuống tinh thần rất nhiều nhưng chúng tôi cố gắng không để các em bơ vơ!

Trong cái không hay cũng có được điều hay. Nhìn lại “quân số” Trường Sơn tuy chưa được như xưa nhưng chúng tôi cũng không lấy thế làm bi quan! Cùng tắc biến, biến tắc thông, và nhất định thông rồi tắc cuffs phải không các bạn? Tinh thần khẩn trương đã đưa tới việc xuất hiện nhiều Trưởng mới

trong cả 3 đoàn Văn Lang, Bạch Đằng Giang và Trường Sơn. Bên Nữ chúng tôi đã mất Hồng Bích, Như Ngọc, Connie, Mỹ Lệ nhưng bây giờ lại được Tâm, Ái Quyên, Hồng Nhạn. Phương Anh vẫn còn ở lại và nhận lo sinh hoạt cho Cadette giùm tôi. Có lần tình cờ chứng kiến Thanh Đoàn Bạch Đằng Giang sinh hoạt, tôi chợt nghĩ có lẽ các trưởng có lý khi tách ra vì các anh chị lớn cần đi với những bước thật dài nên cần sinh hoạt độc lập, dễ dàng cho các trưởng hơn. Trong khi đó chúng ta cũng lại có nhiều thời gian cho các sinh hoạt chú trọng riêng cho đến các em ấu và sói hơn! Với triển vọng đó, Liên Đoàn Trường Sơn đang ngay một vươn lên. Hy vọng mọi đoàn sẽ tiến xa, tiến mạnh.

Điều an ủi khác là sau thời

gian ngỡ ngàng lúc ban đầu, chúng tôi vẫn đối xử thân tình khi gặp gỡ nhau. Trưởng Phương Anh tiếp tục làm việc với các em Gold Award bên Văn Lang tạm thời khi chưa có Trưởng ngành Thanh. Trưởng Mỹ Lệ và tôi luôn tìm dịp để hai đoàn chơi chung với nhau. Mới đây trong Hội Chợ Tết Sinh Viên, cả 3 đoàn chúng tôi (TS, VL, và BDG) đều có mặt và làm việc chung với nhau chẳng khác gì ngày xưa. Mong rằng chúng ta sẽ tiếp tục truyền thống thân ái này tất cả vì tương lai con em chúng ta! Khi có dịp xin cố gắng trở về họp mặt với TS cũng như TS rất vui mừng góp mặt chia vui trong những thành tựu của VL hay BDG!

Trong thời gian ngắn, LD Văn Lang đã vươn lên lớn mạnh thật nhanh! Xin chúc mừng Sinh Nhật một tuổi của Văn Lang. Chúng tôi

vẫn giữ trong lòng lời của Trưởng Phong Nhã gửi lại trong email khi từ giã TS: “Xin vẫn có được mối dây thân ái với Quý Trưởng và Liên Đoàn... luôn nhớ nhau trong đời ,...!!!”

Không mong gì hơn Trưởng Phong Nhã ơi !

Trưởng Trưởng Lê Lan

Tr. Tâm - Br Brownie 2194
Tr. Lan - Cadette 4194
Tr. Quyên - Brownie 2194
Tr. Nhạn - Junior 3194
Tr. Phương Anh - Cadette 4194
(missing in picture)

Tr. Lan -
Hồng Tiên -
Phong Nhã -
Hồng Bích

Tr. Diệu Tâm
với các em
Brownie và
Junior